

עפ"ת 20384/01/23 - נדים אבו ראס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 20384-01-23 אבו ראס נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 51213926150

כבוד השופט עמית יורם צלקובניק	בפני
נדים אבו ראס	מעורר
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

החלטה

בפני בקשה מיום 9.1.2023 להארכת מועד להגשת ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקוה בתתע 5285-08-20 מיום 23.8.21 לפיה נדחתה בקשת המבקש מיום 21.8.21 שהוגשה באמצעות בא כוחו באותם ימים, עו"ד יוסף סמארה, לביטול פסק דין שניתן בבית משפט קמא בהיעדר המבקש ביום 8.11.20. המבקש שלא התייצב לדיון חרף זימונו כדן, הורשע בגין נהיגה ברכב בחודש 7/20 ללא רישיון נהיגה תקף, שתוקפו פג בחודש 4/18. בגזר הדין הוטלו על המבקש פסילת רישיון נהיגה למשך 15 חדשים בפועל, ועונשים נלווים, בשים לב לעברו המכביד הכולל הרשעות בעבירות דומות.

בבקשה שבפני (וכן בתגובה מיום 26.1.23) נטען על ידי ב"כ דהיום של המבקש, עו"ד רפיק עסלי, כי עניינו של המבקש לא טופל כיאות על ידי עורכי דין שונים, ובשל "כשל בייצוג" נדון בהיעדרו, ולא עלה בידו לעקוב אחרי התנהלות ההליכים בעניינו נוכח "תיקים נוספים ובעיות שונות ברישיון הנהיגה". עוד צוין כי המבקש מכוון טענותיו לענין חומרת עונש הפסילה בלבד. בבד הוגשה על ידי המבקש גם בקשה לעיכוב עונש הפסילה.

המשיבה התנגדה לבקשה.

אין אני רואה מקום ליתן הארכת מועד להגשת ערעור.

המועד הקבוע בדן להגשת ערעור בהליך פלילי הוא 45 ימים מיום מתן פסק הדין (סעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982). סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי מקנה לבית המשפט סמכות להאריך את המועד להגשת הערעור. נקבע כי "אמת המידה לבחינת בקשה להארכת מועד בפלילים היא "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו, למשל: בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (25.7.2006); בש"פ 2311/20 בן לולו נ' מדינת

ישראל, פסקה 4 (30.3.2020) (בשפ 7513/21 אמין ורידאת נ' מדינת ישראל, 10.11.21).

המבקש לא הניח כל טעם המצדיק הארכת מועד להגשת ערעור.

הבקשה הוגשה למעלה משנתיים מאז מתן פסק הדין, וכשנה ומחצה לאחר מתן החלטת בית משפט קמא שדחתה בקשה לביטול פסק הדין ביום 23.8.21. הטענה בדבר "כשל בייצוג" לא נתמכה בכל ראיה, והיא הושמעה בפני בית משפט קמא שדחה אותה בהחלטתו; המבקש היה מיוצג בבית משפט קמא בעת הגשת הבקשה לביטול פסק הדין, ומתיק בית משפט קמא עולה, כי המבקש הפקיד הצהרה על אובדן רישיון ביום 4.9.2021 למעלה משנה לפני הגשת הבקשה שפניי. עוד אוסיף, כי מהבקשה שהוגשה בפני עולה, על פני דברים, כי המבקש מנסה לסובב גלגל המשפט לאחר נוכח כך שהתחוויר לו כי תקופת הפסילה שהוטלה מצטברת לתקופות פסילה אחרות, וזאת כאמור, לאחר שהפקיד זה מכבר הצהרת תחליף להפקדת הרישיון.

נוכח האמור, ולאור כך שהמבקש היה מיוצג בשלב הגשת הבקשה לביטול פסק הדין, לא הונח כל טעם או מקצתו של טעם לאיחור בהגשת הבקשה להארכת מועד.

עוד אוסיף כי המבקש אינו חולק על ביצוע העבירה וטענותיו מופנות לעבר שיעור הפסילה שהוטל, ואולם נוכח העבר התעבורתי, אין בעונש שהוטל חריגה משמעותית ממתחם העונש ההולם, שיש בו כדי להצדיק לכאורה, התערבות ערכאת ערעור.

הבקשה נדחית איפוא. ממילא נדחית גם הבקשה לעיכוב העונש.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ה' שבט תשפ"ג, 27 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.